

Тони Морисон

ПЕТ ПЕСАМА

ЕВА СЕ СЕЋА

1

Отргла сам с гране плод који више није био зелен.
Руке ми је огрејала топлина јабуке
Као ватра црвене и пуцкетаве.
Загризла сам слатку моћ до сржи.
Како бих то речима описала?
Тај укус! Тај ми је укус очи раздрешио
И повео ме далеко од вртова за децу гајених
У дивљине дубље од позива сваког господара.

2

Сад ове хладније руке воде оно што су некад миловале;
Усне заборављају оно што су љубиле.
Очи ми сада сва светла сабирају
Боље врхунац да виде.

3

Опет бих све исто радила:
Била лука и дизала једро,
Низ поветарац клизила и кротила олују,
Чувала жетву свега што сам била.
Боље до врхунца да стигнем.
Боље врхунац да будем.

САВРШЕНИ СПОКОЈ ЖИТА

Савршени спокој жита
Довољно времена да пролије
Арому жене кроз кишу ношене.

Језици слаткоречиви
Снови завичајни
У журби начута молитва складна.
Вечерње усне растворене да ућуткају
Питања у зору постављена.

Има диња још једну кришку,
Прсти разумеју.
Екстаза нам свима пристаје.
Трешњама црвеним пристаје џем.

Дубок детињасти сан
Траг звиждука
Беле обале у зеленом ваздуху.
Врата у добродошлицу отворена
Кад довиђења је „Збогом”.

Савршени мир жита
Довољно времена да пролије
Арому жене из воза упамћене.

НЕКО СЕ НАГНЕ БЛИЗУ

Неко се нагне близу
И види со из очију твојих испрану.

Чекаш, чезнеш да чујеш
Реч разумну, љубавну или разиграну
Да те ошине или омами ка шупљем дану.

Тишина меси твој страх
Од звезданих угарака просејаних
Лебди над овим собама прах, прах.

Бодриш срце за бег. За останак.
Али нема тај уски пут ни план ни знак.

Онда на кожи дах помилује
Со из очију твојих испрану.

И сетиш се повика јасног, тако јасног:
„Нећеш умрети никад више.”

Још једном знаш
Да нећеш умрети никад више.

ДОЛАЗИ ТО НЕУКРАШЕНО

Долази то
Неукрашено
Као фраза
Довољно јака да баци чини;
Долази то
Незвано,
Као окретање сунца кроз брегове
Или звездâ у точковима песме.
Драгуљима окићена женска стопала по земљи играју.
Буде пролеће у тлу.
Рамена као друмови широка повијају се да поделе терет година.
Профили пробијају раздаљину и нагињу се
Ка пољупцу обичном.
Блаженом.
Долази то на свет голо као чаролија.

НИСАМ СПОСОБНА ЗА ПЛОВИДБУ МОРЕМ

Нисам способна за пловидбу морем,
Где како рибе у мојој коси траже дом.
Имала сам живот, као и ти. Нису за мене морски путеви.
Нисам способна за пловидбу морем.
Дај ми да будем за земљу везана; звездама фиксирана
Са сунцем измешана и ковитлацима ваздуха.
Дај ми осмех, магични пољубац
Да завара дечачку смрт из моје руке.
Нисам способна за пловидбу морем. Где како рибе у мојој коси траже дом.

(С епилеској ђревела Аријана Божовић)